

РЕШЕНИЕ

№ 4730

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Тодорова, като разгледа дело номер **9956** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 34132/08.10.2021 г., по описа на Административен съд София-град, подадена от Н. С. Казъмски, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. ген. С. М. № 1, вх. В, ет.3, ап.40, чрез адвокат П. В., съдебен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г. по чл. 171, т. 1, б „б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на Н. Казъмски е наложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че към момента на направения отказ за изследване за наличие на алкохол и/или упойващи вещества жалбоподателят не е имал качеството водач на моторно превозно средство, поради което и не следва спрямо него да се прилага принудителна административна мярка. Изразено е искане за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. От страна на неговия процесуален представител се представя писмено становище, с което се поддържа жалбата и направеното искане за отмяна на оспорения акт. Иска се и присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г., издадена от полицейски орган – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи на Н. С. Казъмски е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. С Акт за установяване на административно нарушение № GA 481927/22.09.2021 г. е констатирано че на 22.09.2021 г. около 11.25 часа, по ул. А. У., с посока на движение от ул. Манастирска към ул. Калинманци, жалбоподателят Н. С. Казъмски е управлявал лек автомобил BMW М6 с рег.№ 381М065, собственост на КАЗАМАУТО Е.. Автомобилът е бил спрял за извършване на проверка за употреба на алкохол. Водачът Н. С. Казъмски категорично е отказал да му бъде извършена проверка за наличие на наркотични и упойващи вещества с техническо средство алкотест дрегер D. Т. 5000 с инв. № ARNJ0016. Издаден е талон за медицинско изследване с № 087720. Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 22.09.2021 г., Н. Казъмски е отказал да му бъдат взети проби за медицинско изследване.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена пред Административен съд София град на 08.10.2021 г., заведена с вх. № 34132 от 08.10.2021 г. Оспорената заповед е връчена на Н. Казъмски на 01.10.2021 г. При тези данни съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 2/2018 г.), определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършат проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. Представена е заповед № 81213-1524/09.12.2016 г., издадена от министъра на вътрешните работи, при условията на заместване (заповед № 81213-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи), с която по реда на чл. 165 от ЗДвП на директора на СДВР се възлагат правомощия да осъществява контрол по Закона за движението по пътищата.

Издадена е заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която полицейските органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т.1,2,4 и 5, б."а" и т.6 от ЗДвП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, който е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР и следователно е компетентен орган, съгласно заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

В случая водачът на МПС Н. С. Казъмски е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол, наркотични и упойващи вещества, както с техническо средство, така и чрез медицинско изследване. Неоснователни са изложените в жалбата възражения, че към момента на направения отказ за медицинско изследване Н. Казъмски не е притежавал качеството водач на МПС, тъй като не е управлявал автомобила. Видно от талон за изследване № 087720 от 22.09.2021 г. и от докладна записка на мл. автоконтрольор К. К. от 22.09.2021 г. Н. Казъмски е отказал да му бъде направена проба за употреба на алкохол и упойващи вещества когато е бил спрял, в качеството му на водач на управлявания от него лек автомобил BMW M6 с рег.№ 381M065. В резултата от тази проверка и направеният отказ е бил изпратен за медицинско изследване, което също е отказал да бъде направено. С оглед на изложеното съдът приема за безспорно установено обстоятелството, че Н. Казъмски е отказал да бъде проверен за наличие на употреба на алкохол, наркотични или упойващи вещества с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Отказът за изследване за наличие на употреба на алкохол, наркотични или упойващи вещества е самостоятелно основание за налагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, б „б” от ЗДвП. Следователно, законосъобразен се явява изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т., б. „б” от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца”.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради

което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Н. С. Казъмски, ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005431/24.09.2021 г., по чл. 171, т. 1, б „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: